

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 876/2019
25.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Милунке Цветковић, Радослава Петровића, Драгана Аћимовића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Мирослава Дмитровића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу 1К бр. 36/18 од 13.03.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.523/19 од 23.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 25. септембра 2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Мирослава Дмитровића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу 1К бр. 36/18 од 13.03.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.523/19 од 23.07.2019. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу 1К бр. 36/18 од 13.03.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 3. у вези става 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци. У ову казну, окривљеном је урачунато време проведено у притвору од 01.12.2017. године до 20.12.2017. године, на основу члана 63. КЗ.

Истом пресудом, на основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећеној банци ББ, као правном следбенику оштећене ВВ, досуђен је имовинскоправни захтев у износу од 4.180.534,00 динара, 640 евра у динарској противвредности од 78.829,50 динара, 280 америчких долара у противвредности од 31.742,20 динара и 50 швајцарских франака у противвредности од 5.699,20 динара, а окривљени је обавезан да досуђени имовинскоправни захтев исплати оштећеној банци ББ као правном следбенику оштећене ВВ у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

На основу одредаба чланова 261. и 264. став 1. ЗКП, окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка, те да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, а на име трошкова унапред исплаћених из буџетских средстава суда износ од 10.000,00 динара, те Вишем јавном тужилаштву у Крагујевцу трошкове исплаћене из буџетских средстава тужилаштва у укупном износу од 29.007,31 динар, све у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.523/19 од 23.07.2019. године, усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу, пресуда Вишег суда у Крагујевцу 1К бр. 36/18 од 13.03.2019. године преиначена је само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљени АА због кривичног дела проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђен на казну затвора у трајању од две године и шест месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 01.12.2017. године до 20.12.2017. године, док је жалба браниоца окривљеног – адвоката Мирослава Дмитровића одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Мирослав Дмитровић, на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. и 4. ЗКП, због повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, те због повреде одредаба члана 5. КЗ, члана 2. став 1. тачка 11) ЗКП, члана 68. став 1. тачка 10) ЗКП, као и због битне повреде одредаба кривичног поступка члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, у вези члана 428. ЗКП, с тим што из образложења захтева произилази да указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и на повреду закона из члана 441. став 1. у вези члана 54. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати суду на поновно одлучивање, пред измењеним већем, или да преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, захтев за заштиту законитости и правноснажне пресуде против којих је захтев поднет, па је по оцени навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног наводи се да је правноснажном пресудом учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, обзиром да кривично дело проневера у обављању привредне делатности није било предвиђено као кривично дело у инкриминисаном периоду, већ је исто „уведено у наше кривично законодавство“ тек изменама и допунама Кривичног законика од 01.03.2018. године, па како је у инкриминисаном периоду било прописано само кривично дело проневере из члана 364. КЗ, то је према ставу браниоца изменама и допунама КЗ извршена декриминализација овог кривичног

дела, имајући у виду да кривично дело проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 3. у вези става 1. КЗ, због ког је окривљени оглашен кривим, спада у групу кривичних дела против привреде, док кривично дело проневера из члана 364. КЗ спада у групу кривичних дела против службене дужности. Стога је према ставу браниоца побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона на штету окривљеног, обзиром да у конкретном случају постоји основ који искључује постојање елемената општег појма кривичног дела – предвиђеност кривичног дела у закону, сходно одредби члана 14. КЗ.

Изложени навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, истоветне наводе, садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног АА истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је ове жалбене наводе оценио неоснованим и у образложењу пресуде на страни 4. став 1, 2. и 3. и страни 5. став 1, 2. и 3, изнео јасне и довољне разлоге због чега налази да кривично дело проневера из члана 364. КЗ („Службени гласник РС“ број 85/2005), које је било прописано кривичним закоником у време извршења предметног кривичног дела, није декриминализовано, већ је доношењем Закона о изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“ број 94/2016 од 24.11.2016. године) из кривичног дела проневера издвојено кривично дело проневера у привредном пословању из члана 224. КЗ, те због чега налази да се у радњама окривљеног стичу сви битни елементи проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 3. у вези става 1. КЗ, због ког је првостепеном пресудом и оглашен кривим.

Стога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени неоснованим.

У преосталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тач. 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у поступку пред првостепеним и пред другостепеним судом.

Обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног АА, као разлог за подношење захтева, истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, међутим само формално означава ову повреду, због које је подношење захтева дозвољено окривљенима преко бранилаца, не наводећи конкретно у чему се ова повреда састоји, док у образложењу захтева у вези са овом повредом истиче да првостепени суд у образложењу своје одлуке ниједном речју није дао разлог због чега супротно члану 5. КЗ примењује закон који није важио у време наводног извршења кривичног дела, те да су разлози другостепеног суда с тим у вези „правно неприхватљиви“, дакле указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, због које није дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима због повреде закона, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП.

Надаље, захтевом се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, истицањем да је изрека првостепене пресуде неразумљива, те на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП указивањем да и првостепени и другостепени суд у образложењу своје одлуке „дају сасвим нејасне и нелогичне разлоге“ за свој став да банка ББ има својство оштећеног у овом кривичном поступку и да ово својство може стећи уговором о преузимању потраживања.

Поред тога, захтевом се указује и на повреду одредаба члана 2. став 1. тачка 11) ЗКП, повреду члана 68. став 1. тачка 10) ЗКП, те на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) у вези са чланом 428. ЗКП, као и на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП у вези члана 54. КЗ истицањем да другостепени суд, преиначујући првостепену пресуду у погледу одлуке о казни, није дао оцену отежавајућих и олакшавајућих околности на страни окривљеног.

Како је, дакле, у овом делу бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости само формално означио повреду закона због које је подношење захтева дозвољено (члан 439. тачка 2) ЗКП, указујући при томе у образложењу на недозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца (повреде из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, као и члана 2. став 1. тачка 11) ЗКП, члана 68. став 1. тачка 10) ЗКП, те члана 441. став 1. ЗКП у вези члана 54. КЗ), то је Врховни касациони суд у овом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП у одбијајућем делу, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Веско Крстајић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**